

Những Chiến Binh Cầu Nguyện

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Đa-ni-ên 2:20–23; Đa-ni-ên 6:10, 11; Công vụ 20:36; Sáng thế Ký 5:22–24; Xuất Ê-díp-tô Ký 33:15–23; Xuất Ê-díp-tô Ký 32:31, 32.

CÂU GỐC: “Tôi yêu mến Đức Giê-hô-va, vì Ngài nghe tiếng tôi, và lời nài xin của tôi. Tôi sẽ cầu khẩn Ngài trọn đời tôi, Bởi vì Ngài có nghiêng tai qua tôi” (Thi thiên 116:1, 2).

Hãy tưởng tượng nếu bạn hiếm khi nói chuyện với người bạn thân nhất hoặc với vợ hoặc chồng mình. Chẳng bao lâu mối quan hệ sẽ rạn nứt, và sẽ có vấn đề. Cũng như vậy, sự cầu nguyện là một phần thiết yếu để có mối quan hệ mật thiết với Đức Chúa Trời. Đó là một thói quen tâm linh quan trọng, điều mà mỗi chúng ta đều cần và có thể củng cố. Nếu chúng ta không cầu nguyện thường xuyên và liên tục, không sớm thì muộn chúng ta sẽ lìa xa Chúa.

Trong Kinh Thánh, chúng ta học về đời sống của nhiều cá nhân khác nhau đã cầu nguyện theo những cách khác nhau. Chúng ta có thể lùi lại và nhìn qua sự thông công của họ với Đức Chúa Trời đã ảnh hưởng đến mối quan hệ của họ với Ngài như thế nào, chúng ta có thể cầu nguyện như thế nào và cầu nguyện cho điều gì, và những lời cầu nguyện của họ đã thay đổi đời sống của người khác ra sao. Đúng vậy: đời sống cầu nguyện của chúng ta không chỉ ảnh hưởng đến chính mình mà còn đến người khác nữa.

Giống như việc nghiên cứu Kinh Thánh, chủ đề cầu nguyện vừa rộng lớn vừa quan trọng, và bao quát hơn nhiều so với những gì có thể trình bày chỉ trong hai tuần. Tuần này chúng ta sẽ học những bài học từ một số người trong Kinh Thánh đã cầu nguyện, và cho chúng ta thấy sự cầu nguyện giữ vị trí trung tâm như thế nào trong việc có một mối quan hệ mạnh mẽ với Đức Chúa Trời. Hãy học từ gương của họ.

Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 9 tháng 5.

Đa-ni-ên Trung Tín

Đa-ni-ên là một trong những anh hùng vĩ đại của Kinh Thánh. Chúng ta cũng biết câu chuyện đầu tiên (xem *Đa-ni-ên 1*): “Và, Đa-ni-ên quyết định trong lòng rằng không chịu ô uế bởi đồ ngon vua ăn và rượu vua uống, nên cầu xin người làm đầu hoạn quan để đừng bắt mình phải tự làm ô uế” (*Đa-ni-ên 1:8*). Cũng vậy, đối với Đa-ni-ên và ba người bạn của ông, “Và, Đức Chúa Trời ban cho bốn người trai trẻ đó được thông biết tỏ sáng trong mọi thứ học thức và sự khôn ngoan. Đa-ni-ên cũng biết được mọi sự hiện thấy và chiêm bao” (*Đa-ni-ên 1:17*). Kinh Thánh mô tả Đa-ni-ên là khôn ngoan (*Đa-ni-ên 1:20; Đa-ni-ên 2:14, 21, 23, 48*) vì Thần của Đức Chúa Trời ở trong ông (*Đa-ni-ên 4:9, 18; Đa-ni-ên 5:14; Đa-ni-ên 6:3*), và ông được thiên đàng rất yêu quý (*Đa-ni-ên 9:23, Đa-ni-ên 10:11*). Đây là một vài mô tả về một người có mối liên hệ bền chặt và thường xuyên với Đức Chúa Trời.

Trong *Đa-ni-ên 2*, khi vua Nê-bu-cát-nết-sa ban chiếu chỉ xử tử tất cả các nhà thông thái ở Ba-by-lôn, Đa-ni-ên tìm kiếm sự thương xót của Đức Chúa Trời về điều bí mật của giấc chiêm bao của vua (*Đa-ni-ên 2:18*). Khi Đức Chúa Trời bày tỏ giấc chiêm bao của vua cho Đa-ni-ên, ông lập tức cầu nguyện.

Đọc *Đa-ni-ên 2:20–23*. Vì sao Đa-ni-ên cầu nguyện, và chúng ta có thể học được gì từ lời cầu nguyện này?

Năm tháng trôi qua, các đời vua thay đổi, Đa-ni-ên vẫn làm cố vấn cho các vua và được mô tả là nổi bật “vì người có linh tánh tốt lành; thì vua định lập người trên cả nước” (*Đa-ni-ên 6:3*). “Bởi người là trung thành, trong người chẳng có điều lỗi và cũng chẳng có sự xấu” (*Đa-ni-ên 6:4*). Dầu gặp sự ghen ghét dữ dội và mưu đồ gian ác (*Đa-ni-ên 6:5–9*) từ những người đồng liêu, Đa-ni-ên vẫn luôn vững vàng và không sợ hãi trong đời sống cầu nguyện của ông.

Đọc *Đa-ni-ên 6:10, 11*. Những câu Kinh Thánh này cho chúng ta biết gì về Đa-ni-ên?

Khi đối mặt với khó khăn, Đa-ni-ên cầu nguyện. Dầu bị đe dọa đến tính mạng, ông vẫn kiên định và bền bỉ trong sự cầu nguyện (mỗi ngày ba lần, như thói quen), và đều đặn (tại cửa sổ mở, mỗi ngày ba lần ông cầu nguyện hướng về Giê-ru-sa-lem). Lời cầu nguyện của ông là một hành động cụ thể (ông quì gối) và tập trung vào sự tạ ơn cùng lời nài xin.

Trước một câu chuyện như thế này, những lý do biện minh cho việc không cầu nguyện của bạn yếu ớt đến mức nào?

Tư Thế Cầu Nguyện

Khi có điều gì đó bất an xảy ra trong cuộc sống, hầu hết chúng ta tìm một người bạn thân để tâm sự. Khi có tin vui, chúng ta tìm ai đó để chia sẻ. Chúng ta cũng có thể làm như vậy với Đức Chúa Trời. “Cầu nguyện là mở lòng ra cho Đức Chúa Trời cũng như cho người bạn thân.”—Ellen G. White, *Con Đường Giải Thoát*, tr. 80.

Sự cầu nguyện không chỉ giữ cho chúng ta gắn bó với Đức Chúa Trời mà còn cho ma quỷ biết chúng ta thuộc về ai. Khi chúng ta quỳ gối cầu nguyện vào buổi sáng, điều đó giống như một tuyên bố bằng hành động đối với các quyền lực tối tăm rằng hôm nay chúng ta chọn Đức Chúa Trời. Không những thế, khi chúng ta cầu nguyện, Đức Chúa Trời sai các thiên sứ đến ở bên chúng ta, và chúng ta được củng cố, được che phủ khỏi kẻ thù của sự tối tăm (*Thi thiên 91*).

Hành động quỳ gối trong sự thuận phục bày tỏ một tư thế khiêm nhường. Nó khác với việc ngồi trên ghế hoặc nằm trên giường khi cầu nguyện, mặc dù chúng ta cũng có thể cầu nguyện trong những tư thế ấy. Tuy nhiên, khi quỳ trước mặt Đức Chúa Trời, chúng ta bày tỏ rằng mình sẵn sàng phục vụ Đức Chúa Trời bằng cả tấm lòng, và lời nói của chúng ta tuyên bố Ngài là Đấng Tể trị, còn chúng ta chỉ là con cái do Ngài dựng nên.

Đọc các câu Kinh Thánh sau và suy gẫm đời sống của những nhân vật này đã quỳ gối khi họ cầu nguyện: *Da-ni-ên 6:10, Lu-ca 22:41, Công vụ 7:60, Công vụ 9:40, Công vụ 20:36.*

Đứng để cầu nguyện là một tập quán phổ biến trong thời Kinh Thánh (2 *Sử ký 20:5, 6, 13; 1 Sa-mu-ên 1:26; Gióp 30:20; Lu-ca 18:11, 13*). Kinh Thánh cũng nêu những ví dụ về người ngồi khi cầu nguyện (2 *Sa-mu-ên 7:18*). Một số khác sắp mình trước mặt Đức Chúa Trời, mặt úp xuống đất—đầu tư thế này ít khi gắn liền với sự cầu nguyện, nhưng thường là sự thuận phục trước một bậc tôn quý (1 *Các Vua 1:47, Mác 14:35*).

Tư thế thường lệ của bạn khi cầu nguyện là gì? Kinh Thánh không đòi hỏi chúng ta phải cầu nguyện trong một tư thế nhất định nào, nhưng tư thế là quan trọng, vì nó phản ánh sự kính trọng, cảm xúc bên trong, và ước muốn đầu phục Đức Chúa Trời. Một số người không thể quỳ; vì vậy, sau cùng, điều quan trọng nhất chính là tấm lòng. Nếu bạn có thể quỳ mà thường không quỳ, sao không thử quỳ gối lần tới khi cầu nguyện và xem điều đó ảnh hưởng thế nào đến thời gian bạn thông công cùng Đức Chúa Trời?

Kinh Thánh mời gọi chúng ta “cầu nguyện không thôi” (1 *Tê-sa-lô-ni-ca 5:17*), **hàm ý sự bền bỉ** (*Cô-lô-se 4:2*) và **kiên trì** (*Rô-ma 12:12*). **Hôm nay, khi bạn đứng, ngồi, nằm, hay bước đi, hãy hướng tâm trí về Đức Chúa Trời và nói chuyện với Ngài như với Người Bạn của mình. Hãy bắt đầu ngay bây giờ.**

Ê-Nóc Đi Và Trò Chuyện

Đọc Sáng thế Ký 5:22–24. Chính xác thì chúng ta biết gì về Ê-nóc?

Kinh Thánh không cho biết nhiều về đời sống của Ê-nóc, nhưng có nói rằng ông đi với Đức Chúa Trời trong 300 năm cho đến khi Đức Chúa Trời đem ông lên trời. Thật đẹp biết bao khi sự tận hiến bền bỉ của một người đối với Đức Chúa Trời lại chính là điều định nghĩa đời sống của người ấy!

Một điều chúng ta biết là Ê-nóc hẳn đã “bên lòng mà cầu nguyện” (*Rô-ma 12:12*), kiên trì và ngày càng gần Đức Chúa Trời hơn trong đức tin qua những kinh nghiệm hằng ngày của ông. Thế gian trở nên càng lúc càng gian ác hơn trong thời ông sống, và Ê-nóc bận rộn phục vụ Đức Chúa Trời, nhưng ông không thể làm điều đó tốt nếu không ở trong Ngài.

“Giữa một đời sống lao động bận rộn, Ê-nóc vẫn bên lòng giữ sự thông công với Đức Chúa Trời. Công việc càng nhiều, càng khẩn thiết, thì lời cầu nguyện của ông càng thường xuyên và sốt sắng. . . . Sau khi ở giữa dân sự một thời gian, lao động để đem ích lợi cho họ bằng lời dạy dỗ và gương mẫu, ông lui về, dành một thời kỳ sống yên lặng, đói khát sự hiểu biết thiêng liêng mà chỉ một mình Đức Chúa Trời mới có thể ban cho. Nhờ thông công như vậy với Đức Chúa Trời, Ê-nóc càng ngày càng phản chiếu hình ảnh thiêng liêng. . . . Ngay cả kẻ vô tín cũng kính sợ ngắm nhìn dấu ấn của thiên đàng trên nét mặt ông.”—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, tr. 86, 87.

Đức Chúa Trời không đòi chúng ta phải sống như ẩn sĩ hay tu sĩ, tách biệt khỏi thế gian đến mức không còn ích lợi gì trên đất. Như Ê-nóc, chúng ta có thể làm việc hữu ích và quan tâm đến những nhu cầu xung quanh mình, nhưng chỉ khi đồng đi và trò chuyện với Đức Chúa Trời trong mối quan hệ vững bền, ở trong Ngài, thì Ngài mới có thể phản chiếu tánh tình tuyệt diệu của Ngài qua chúng ta.

Chúng ta có thể cầu nguyện bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu. Không có nơi nào trên đất mà Đức Chúa Trời không thấy hoặc không nghe chúng ta (*Thi thiên 139:7–12*); Ngài luôn nghe tiếng kêu của tấm lòng chúng ta, dù chúng ta ở đâu (*đọc Ca thương 3:55–57*). Tuy nhiên, có điều đáng nói về việc cầu nguyện bằng tiếng thay vì cầu nguyện trong tâm trí. Khi cầu nguyện thầm, chúng ta có thể bị sao lãng hoặc thậm chí không kết thúc dòng suy nghĩ hay câu nói của mình, và khó giữ tư tưởng tập trung. Nhưng khi cầu nguyện bằng tiếng, dù thì thầm hay với giọng nói thường ngày, điều đó nhắc chúng ta rằng Đức Chúa Trời là có thật, Ngài đang lắng nghe, và chúng ta có một những vấn đề cụ thể để thưa chuyện với Ngài.

Hôm nay, khi bạn trải qua một ngày của mình, bạn sẽ thì thầm lời cầu nguyện thông công với Đức Chúa Giê-su ở đâu hay như thế nào?

Môi-Se, Nhà Lãnh Đạo Tin Kính

Dầu Ê-nóc rõ ràng có một mối quan hệ mật thiết với Đức Chúa Trời, chúng ta lại có nhiều hiểu biết hơn về mối quan hệ của Môi-se với Đức Chúa Trời và thậm chí có thể đọc nhiều câu chuyện về những cuộc trò chuyện giữa Môi-se với Chúa. Khi cùng Môi-se đi qua những thăng trầm trong đời sống của nhà lãnh đạo khiêm nhường này, hết lần này đến lần khác chúng ta thấy rằng phần quan trọng nhất trong cuộc đời ông và bí quyết thành công của ông như một nhà lãnh đạo tin kính chính là sự giao tiếp thường xuyên và mối quan hệ bền chặt với Đức Chúa Trời.

Đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 33:15–23. Nội dung và cách thức của cuộc trò chuyện giữa Môi-se và Chúa là gì?

Hãy tưởng tượng việc được nói chuyện với Đức Chúa Trời và nghe rõ tiếng của Ngài sẽ như thế nào. Thật ngạc nhiên khi dân Y-sơ-ra-ên không tìm kiếm sự thông công như thế cho chính họ, nhưng lại xin Môi-se thay mặt họ nói chuyện với Đức Chúa Trời (*Xuất Ê-díp-tô Ký 20:18–21*). Tuy nhiên, Đức Chúa Trời đã chuẩn bị Môi-se cho điều này, bắt đầu bằng cuộc gặp gỡ tại bụi gai cháy, ngay trên cùng ngọn núi này. Dầu chúng ta đọc được những lời cầu nguyện riêng của Môi-se, nhưng chúng ta thấy ông hầu như luôn ở trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời, xin sự hướng dẫn và cầu thay cho dân sự mà ông đang dẫn dắt.

Trong hai lần, Môi-se cầu thay cho những người trong gia đình. Những hoàn cảnh nào dẫn đến sự cầu thay đó, và điều gì đã xảy ra nếu ông không đứng ra làm nhện cầu nối cho khoảng cách đó?

- **A-rôn:** *Xuất Ê-díp-tô Ký 32:1–14, 31–34; Phục truyền Luật lệ Ký 9:20*
 - **Mi-ri-am:** *Dân số Ký 12:13*
-

Điều đặc biệt đáng kinh ngạc trong câu chuyện về Mi-ri-am là Môi-se chính là người bị bà đối xử tệ và ghen ghét. Ông có thể dễ dàng đứng sang một bên để Đức Chúa Trời giáng hình phạt mà Mi-ri-am và A-rôn đáng phải chịu. Thay vào đó, ông nhanh chóng tha thứ và cầu thay cho sự chữa lành của chị gái mình. Thật là một sự phản chiếu mạnh mẽ về ân điển tha thứ của Đức Chúa Trời dành cho tội nhân, được bày tỏ qua hành động của Môi-se.

Đọc Ma-thi-ơ 5:44 và Cô-lô-se 3:13. Bạn có thể học để thực hiện những sự dạy dỗ ở đây như thế nào? Vì sao điều quan trọng là bạn phải làm?

Môi-Se Cầu Thay Cho Một Dân Tộc

Đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 32:31, 32. Điều này dạy chúng ta gì về Môi-se và sự cầu nguyện?

Môi-se nhiều lần mạnh dạn cầu thay cho dân sự Đức Chúa Trời. Ông quay về với Đức Chúa Trời khi dân khát (*Xuất Ê-díp-tô Ký 15:25; 17:2-6*), khi dân đói (*Dân số Ký 11:21, 22*), và khi rơi vào sự tuyệt vọng (*Dân số Ký 11:11-15*).

Khi dân Y-sơ-ra-ên làm con bò con vàng ngay sau khi Đức Chúa Trời lập giao ước với họ, Moses đã nhớ lại: “Vì ta sợ cơn thịnh nộ và tức giận của Đức Giê-hô-va đã nổi phùng lên, đặng diệt các ngươi; nhưng Đức Giê-hô-va còn nhậm lời ta lần này nữa” (*Phục truyền Luật lệ Ký 9:19*).

Khi các thám tử trở về từ Đất Hứa, Môi-se nhớ lại: “VẬY, vì có Đức Giê-hô-va có phán rằng Ngài toan diệt các ngươi, nên ta cứ sắp mình xuống trước mặt Đức Giê-hô-va trong bốn mươi ngày và bốn mươi đêm” (*Phục truyền Luật lệ Ký 9:25*).

Khi chi phái Lê-vi được biệt riêng khỏi các chi phái khác để phục vụ trong đền thánh, Môi-se nhớ lại: “VẬY, ta ở trên núi trong bốn mươi ngày và bốn mươi đêm như lần đầu, và lần này Đức Giê-hô-va lại nhậm lời ta, bằng lòng không diệt ngươi” (*Phục truyền Luật lệ Ký 10:10*). Đức Chúa Trời đã nghe lời nài xin của Môi-se.

Chúng ta có thể học được nhiều điều từ cuộc đời của Môi-se về sự cầu nguyện và nắm chặt Đức Chúa Trời:

- **Môi-se có một tình yêu sâu sắc dành cho Đức Chúa Trời và hiểu rõ bản tính của Ngài.** Đức Chúa Trời đã bày tỏ chính Ngài cho Môi-se trong Xuất Ê-díp-tô Ký 34:6: “Ngài đi ngang qua mặt người, hô rằng: Giê-hô-va! Giê-hô-va! là Đức Chúa Trời nhân từ, thương xót, chậm giận, đầy dẫy ân huệ và thành thực”
- **Môi-se vừa can đảm vừa trung tín, khi ông bám chặt lấy Đức Chúa Trời giữa những thăng trầm** của hành trình mệt mỏi đến Đất Hứa. Dù phải vật lộn như mọi người, ông vẫn tin cậy vào quyền năng, sự hiện diện và sự dẫn dắt của Đức Chúa Trời trong đời sống mình (*Xuất Ê-díp-tô Ký 33:13*).
- **Môi-se đã nhắc Đức Chúa Trời nhớ đến giao ước của Ngài** (*Xuất Ê-díp-tô Ký 32:13*), **nắm lấy những lời hứa của Đức Chúa Trời thay cho dân sự** (*Phục truyền Ký 7:8*), và **nhớ lại sự dẫn dắt của Ngài trong quá khứ** (*Phục truyền Ký 8:2*).
- **Môi-se chấp nhận câu trả lời của Đức Chúa Trời cho lời cầu nguyện của mình, dù là “có” hay “không.”** Ở trong mối quan hệ mật thiết với Đức Chúa Trời không có nghĩa là chúng ta luôn nhận được điều mình muốn (*Phục truyền Ký 3:23-29*), nhưng chúng ta vẫn cần kiên trì cầu nguyện (*Lu-ca 18:1-8*).

Ai đang cần lời cầu thay của bạn ngay bây giờ? Điều gì đang ngăn cản bạn cầu nguyện ngay lúc này?

NGHIÊN CỨU BỒ TÚC: Rốt lại, chúng ta nên cầu nguyện vì chúng ta yêu mến Đức Chúa Trời đến nỗi không thể không chia sẻ mọi điều trong đời sống mình với Ngài: niềm vui và những “chiến thắng” trong cuộc sống, gánh nặng và lo âu, lời cầu xin và nhu cầu hằng ngày.

“Chúng ta có thể gần gũi với Chúa đến nỗi, hễ gặp cơn thử thách bất ngờ thì tư tưởng của chúng ta liền hướng về Chúa một cách vô cùng tự nhiên như loài hoa xoay về hướng mặt trời mọc vậy. Hãy trình bày cho Chúa mọi nhu cầu, mọi niềm vui, mọi nỗi khổ đau, mọi sự lo âu cũng như sợ hãi. Bạn không thể nào làm cho Chúa mang quá nặng đâu, cũng không có thể làm cho Ngài mệt mỏi được. Chúa là Đấng thường đếm tóc trên đầu bạn, sẽ không làm ngơ trước những sự thiếu thốn của con cái Ngài. . . . Tấm lòng đầy nhân từ và yêu thương của Chúa vô cùng xúc động trước những sự đau khổ của chúng ta, ngay khi ta vừa thốt nên lời. Hãy dâng cho Chúa mọi phiền lo trong tâm trí mình. Không có gì quá lớn mà Ngài mang không nổi, vì Ngài nâng thế giới trên tay và điều khiển mọi sự trong vũ trụ. Không có gì liên quan đến sự an khang của chúng ta mà lại quá nhỏ để Ngài không lưu ý đến. Những đoạn đời của chúng ta không có chỗ nào quá đen tối đến nỗi Ngài đọc không được; không một rối rắm nào quá khó đến nỗi Ngài giải quyết không xong. Không một tai ương nào có thể xảy ra cho đứa con hèn mọn nhất của Ngài. Không một lo âu nào vò xé linh hồn, không một niềm vui nào tươi nở, không một lời cầu nguyện thành thật nào thoát khỏi đôi môi của con cái Ngài mà Cha chúng ta ở trên trời không chú ý đến ngay. . . . Mỗi liên hệ giữa Đức Chúa Trời và mỗi linh hồn trong thế gian gắn bó mật thiết quá rõ ràng trọn vẹn đến nỗi dường như không có một linh hồn nào không được Ngài chăm lo, cũng như không còn có một linh hồn nào mà Ngài không ban Con yêu quý duy nhất của Ngài chết thay cho họ.” —Ellen G. White, *Con Đường Giải Thoát*, tr. 86, 87.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bạn sẽ mô tả sự cầu nguyện là đẹp đẽ hay nặng nề? Điều gì đã góp phần hình thành quan điểm của bạn?
2. Có rất nhiều sứ điệp sâu sắc trong lời trích dẫn ở trên. Ý tưởng nào đặc biệt chạm đến bạn?
3. Trong ba nhân vật Kinh Thánh được học tuần này (Đa-ni-ên, Ê-nóc, và Môi-se), bạn thấy đời sống cầu nguyện của ai liên quan đến bạn nhất, và tại sao?